

2BLACKDOT..

“Esasen konu hep 2 nokta arasındadır”

Haftalık Politik ve Jeopolitik Gelişmeler

9 Şubat 2026 – Sayı 95

Bu hizmet size 2blackdot ve Tema Grup tarafından ücretsiz verilmektedir. Bu yazılanlar yatırım tavsiyesi değildir.

Hazırlayan: Hakan Çalışkantürk

2twoblackdots@gmail.com

<https://www.2blackdots.com>

*** Yasal Uyarı:*** Burada yer alan yatırım bilgi, yorum ve tavsiyeleri yatırım danışmanlığı kapsamında değildir. Yatırım danışmanlığı hizmeti; aracı kurumlar, portföy yönetim şirketleri, yatırım ve kalkınma bankaları ile müşteri arasında imzalanacak yatırım danışmanlığı sözleşmesi çerçevesinde ve yetkili kuruluşlar tarafından kişilerin risk ve getiri tercihleri dikkate alınarak kişiye özel olarak sunulmaktadır. Burada yer alan yorum ve tavsiyeler ise genel niteliktedir. Bu yorum ve tavsiyeler mali durumunuz ile risk ve getiri tercihinize uygun olmayabilir. Bu nedenle sadece burada yer alan bilgilere dayanarak yatırım kararı verilmesi beklentilerinize uygun sonuçlar doğurmayabilir. Gerek bu yayındaki gerekse bu yayında kullanılan kaynaklardaki hata ve eksikliklerden ve bu yayındaki bilgilerin kullanılması sonucundaki yatırımcıların ve/veya ilgili kişilerin uğrayabilecekleri doğrudan ve/veya dolaylı zararlardan, kar yoksunluğundan, manevi zararlardan ve her ne şekilde olursa olsun üçüncü kişilerin uğrayabileceği her türlü zarardan dolayı 2blackdot ve Hakan Çalışkantürk sorumlu tutulamaz.

2blackdot haftalık bülteni yönetici özeti:

Epstein Dosyaları ve Küresel Yönetişimin Yeni Dönemi (2026–2035)

🎯 Merkez Soru

Bu rapor, Epstein dosyalarını bireysel suçlar veya ahlaki çöküş anlatısı olarak değil; **küresel güç ilişkileri ve elit denetim mekanizmalarında yaşanan yapısal dönüşümün bir eşik olayı** olarak ele almaktadır.

Temel soru şudur: **Epstein dosyaları neyi ifşa etti değil; neden şimdi, kimler için ve hangi sistemsel dönüşümün parçası olarak dolaşıma sokuldu?**

🧠 Ana Tez

Epstein dosyaları, elit cezasızlığının sona erdiğini değil; elit cezasızlığının seçici, kontrollü ve teknokratik bir forma evrildiğini göstermektedir.

Bu çerçevede Epstein vakası:

- Bir *skandal* değil,
- Bir *sistem uyarısıdır*.

🧩 Üç Temel Dönüşüm Eksen

📖 Seçici İfşa – Seçici Adalet

- Belgeler ani bir sızıntı değil, **kontrollü ve gecikmeli** biçimde açıklanmıştır.
- Hukuk, evrensel hesaplama aracı olmaktan çıkıp **elit içi disiplin mekanizmasına** dönüşmektedir.
- Sonuçlar cezai değil, **itibar ve pozisyon kaybı** ile sınırlıdır.

🏢 Teknokratik Yönetişimin Yükselişi

- Ahlaki ve demokratik denetim geri çekilirken, **veri, risk, uyum ve işlevsellik** yeni meşruiyet dili haline gelmektedir.
- Elitler ahlaken yargılanmaz; **ölçülebilir risk** haline geldiklerinde tasfiye edilir.

🌐 Sermaye ve Teknoloji Elitlerinin Üst Katman Gücü

- Küresel yönetim, devlet merkezli yapıdan çıkarak **platformlar, altyapılar ve veri akışları** etrafında yeniden şekillenmektedir.
- Teknoloji ve finans elitleri, siyasetin üzerinde **yeni bir karar katmanı** üretmektedir.

🏠 Elit Dayanışması ve Koruma Ağları

Epstein vakası, elit dayanışmasının:

- Partiler üstü,
- Ulus aşırı,
- Çıkar ve kırılabilirlik temelli olduğunu göstermiştir.

Bu yapı:

- Üst sınıflar için **dokunulmazlık**,
- Alt sınıflar için **kırılabilirlik** üretmektedir.

🗺️ 2026–2035 İçin Olası Yönetişim Tablosu

Önümüzdeki dönemde üç eğilimin iç içe geçmesi beklenmektedir:

- 🧩 **Parçalı Küresel Düzen** (zayıflayan küresel kurumlar, bölgesel bloklar)
- ⚖️ **Seçici Adalet** (hukukun güce göre uygulanması)
- 🧠 **Teknokratik Disiplin** (gözetim, algoritmik yönetim, istikrar önceliği)

Gerçekçi beklenti: **hibrit bir sistem**.

📌 Sonuç

Dünya yeni bir adalet çağına değil; daha sofistike, daha seçici ve daha teknokratik bir iktidar çağına girmektedir. Epstein dosyaları bu çağın nedeni değil, **habercisidir**.

Asıl soru şudur: Küresel düzen, seçilmiş bir azınlık için mi yönetilecek, yoksa hesap verebilirlik yeniden inşa edilebilecek mi? Bu soru, önümüzdeki on yılın **en temel yönetim mücadelesini** tanımlamaktadır.

Jeopolitik ve Küresel Gelişmeler:

EPSTEİN DOSYALARI, ELİT DENETİM MEKANİZMALARI VE KÜRESEL YÖNETİŞİM HAKKINDA GELECEK SENARYOLARI (2026–2035)

Temel Soru:

Epstein dosyaları neyi ifşa etti değil, neden şimdi, kimler için ve hangi sistemsel dönüşümün parçası olarak dolaşıma sokuldu?

YÖNETİCİ ÖZETİ

Bu rapor, Epstein dosyalarını bireysel suçlar veya ahlaki çöküş anlatısı üzerinden değil; **küresel yönetimde yaşanan yapısal dönüşümün bir işareti** olarak ele almaktadır. Epstein vakası burada bir “skandal” değil, **bir eşik olayıdır**.

Raporun temel tezi şudur:

Epstein dosyaları, elit cezasızlığının sona erdiğini değil; **elit cezasızlığının seçici, denetimli ve teknokratik bir biçime evrildiğini** göstermektedir.

Bu dönüşüm üç ana eksen üzerinde ilerlemektedir:

1. **Seçici İfşa – Seçici Adalet:**

Hukuk ve medya, evrensel hesaplaşma için değil; **elit içi disiplin** için araç halindedir.

2. **Teknokratik Yönetişim:**

Ahlaki ve demokratik denetimin yerini; **veri, risk, uyum ve performans** temelli yönetim almaktadır.

3. **Sermaye ve Teknoloji Bloklarının Yükselişi:**

Küresel yönetim; devlet merkezli olmaktan çıkıp, **platformlar, altyapılar ve finansal denetim ağları** etrafında yeniden şekillenmektedir.

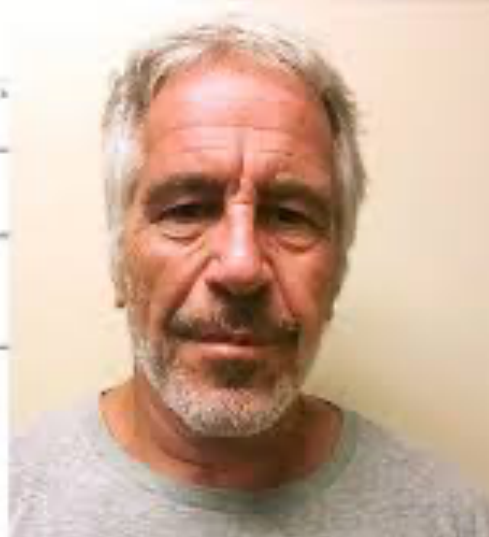
Temel Öngörü:

2026–2035 dönemi, bu üç eksenin kurumsallaştığı; “adalet” değil teknokratik elitlerden güç alan “istikrar” merkezli bir küresel düzenin olduğu bir geçiş evresi olacaktır.

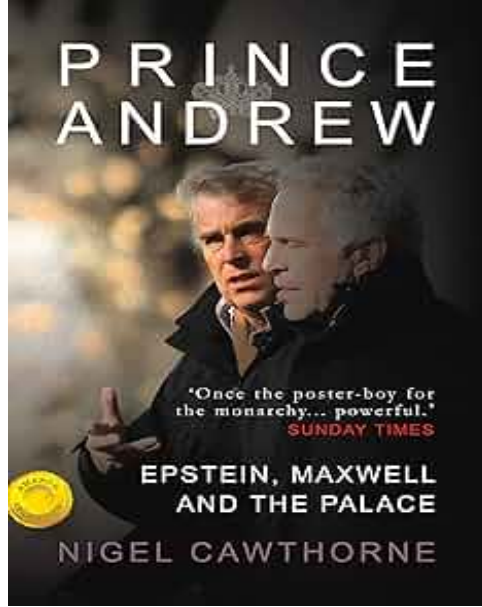
1. BAĞLAM ve ANALİTİK ÇERÇEVE

Jeffrey Epstein, 2019 yılında hapisanede şüpheli biçimde ölmüş bir hükümlü seks suçlusudur. Ancak Epstein’i sıradan bir suçludan farklı kılan, **küresel elit tabakayla kurduğu yakın ilişkiler ağı** idi. Milyarder Epstein, yıllar boyunca iş insanları, politikacılar, kraliyet mensupları, akademisyenler ve ünlülerle yoğun temaslar kurmuş; kendisine ait malikânelerde ve özel adasında verdiği davetlerle adeta **zengin ve nüfuzlu kişilerden oluşan bir ağın düğüm noktası** haline geldiği biliniyor.

Bu ağın büyüklüğü, 2025 yılına gelindiğinde bir kez daha çarpıcı biçimde ortaya çıktı: ABD Adalet Bakanlığı (DOJ), Epstein soruşturmasına ilişkin **yaklaşık üç milyon sayfalık belgeyi** (e-postalar, mesajlar, fotoğraflar ve finansal kayıtlar dahil) kamuoyuna açıkladı. Söz konusu belgeler, Epstein’in ABD’de dönemin Ticaret Bakanı’ndan (Howard Lutnick) teknoloji dünyasının önde gelen figürlerine (örneğin Elon Musk) ve Microsoft’un kurucusu Bill Gates’e uzanan birçok tanınmış isimle yazışmalarını içeriyordu. Bu durum, Epstein’in etki alanının **yalnızca illegal cinsel suçlar etrafında değil, aynı zamanda ekonomik ve siyasi güç odaklarına uzandığını** gözler önüne sermiştir.

Belgelerin ifşasının etkileri, ABD sınırlarını aşarak *küresel bir fenomene* dönüştü. İngiltere’de eski bakan ve Lordlar Kamarası üyesi Peter Mandelson’ın Epstein ile parasal ve bilgi alışverişi ortaya saçılınca görevlerinden istifa etmesi, Norveç’te Veliaht Prenses Mette-Marit’in Epstein ile yıllara yayılan temasları nedeniyle kamuoyu önünde özür dilemek zorunda kalması, Slovakya’da bir ulusal güvenlik danışmanının adı Epstein’in yazışmalarında geçince görevden ayrılması – tüm bunlar, **Epstein dosyalarının ulusötesi sonuçlarını** gösteren örneklerden sadece birkaçıdır. Avrupa genelinde basın, “*nasıl olur da bunca etkili kişi, reşit olmayanlara yönelik suçları bilinen bir şahısla ilişki kurmayı kendine hak görebildi?*” sorusunu yüksek sesle sormaya başlamıştır. İlginçtir ki, Epstein fırtınasının en sert vurduğu yerlerden biri ABD yerine Birleşik Krallık olmuş; Londra hükümeti içinden dahi sarsıntılar yaşanmıştır. Bu tablo, *küresel yönetim ve elit normlarında* bir kırılma anına işaret etmektedir.

Bu raporda, **Epstein dosyalarının içeriğine değil**, dosyaların *nasıl, ne zaman ve kimlerin inisiyatifiyle kamuoyuna sunulduğuna* ve bunun arkasındaki olası sistemik saiklere odaklanılmaktadır. Belgelerin ifşa sürecinin kendisi, en az içerikleri kadar politik ve stratejik önem taşımaktadır. Öncelikle vurgulanması gereken nokta, bu belgelerin bir “ifşaatçı” (whistleblower) tarafından aniden sızdırılmadığı; bilakis **yıllara yayılmış bir yasal sürecin sonunda, resmî makamlarca gecikmeli biçimde yayımlandığı** gerçeğidir.

Nitekim 2025’teki son büyük belge yayını yorumlayan gözlemciler, *Epstein belgelerinin nihayet “gün yüzü”ne çıkmış olmakla birlikte halen sıkı kontrol altında ve kısıtlı bir şekilde paylaşıldığını* belirtmektedir. Adalet Bakanı’na, “ulusal güvenlik” gerekçesiyle belgeleri kısmen veya tamamen sansürleme yetkisi tanıyan yasal düzenlemeler çerçevesinde, açıklanan dosyaların önemli bölümleri ağır redaksiyona uğramıştır. Bu durum, kamuoyunda “**acaba hâlâ saklanan bir şeyler mi var?**” şüphesini doğurmuş; neticede ifşa sürecinin kendisi bile sansür ve seçicilik tartışmalarının merkezine yerleşmiştir. Epstein dosyalarının *zamana yayılması ve parça parça kamuoyuna sunulması*, şüphesiz ki politik etkiyi yönetme amacını taşımaktadır. Gerçekten de bugüne dek bu dosyalar nedeniyle *hiçbir üst düzey kamusal figür ciddi bir hukuki yaptırımla karşılaşmamış*, sadece toplumsal itibar sarsıntıları ve geçici siyasi krizlerle yetinilmiştir. Belgelerin açıklanmasıyla beklenen “hesaplaşma”nın sınırlı kalması, ifşanın biçiminin ne denli belirleyici olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu raporda, Epstein belgelerinin ifşası olayı *hukuk ve siyaset bilimi* perspektifinden analiz edilerek şu sorulara yanıt aranmaktadır: **Bu belgelerin şimdi dolaşıma sokulmasının ardında ne tür güç dinamikleri ve hesaplar vardır? Hangi aktörler bu süreci yönlendirmiştir ve ne tür sistemik hedefler güdülmektedir?** Analiz, *uluslararası ilişkiler ve güvenlik* eksenini merkeze alarak, küresel güç dengelerindeki son değişimlerin bu ifşa olayıyla ilişkisini kurmaktadır. Özellikle, *küresel elitlerin ellerindeki hukuk, medya ve bilgi sızdırma araçlarını nasıl stratejik bir denetim mekanizması olarak kullandıkları* tartışılacaktır. Ayrıca, teknoloji ve finans dünyasının tepe isimlerinin (örneğin Elon Musk gibi figürlerin) yeni dönemdeki konumları ve rolleri sorgulanacak; Epstein skandalının bir *sapma vakası olmaktan ziyade yapısal bir probleme işaret edip etmediği* değerlendirilecektir. Son olarak, önümüzdeki 2026–2035 dönemine dair muhtemel yönetim senaryoları irdelenerek, Epstein vakasının bu gelecek projeksiyonlarına nasıl bir uyarı niteliği taşıdığı üzerinde durulacaktır.

1.1 Amaç:

- Epstein dosyalarının **içeriğini değil**,
- **Ifşanın zamanlamasını, seçiciliğini ve hedef etkilerini** analiz etmek;
- Bu süreci, **küresel güç ilişkileri ve yönetim dönüşümü** bağlamına yerleştirmektir.

1.2 Analitik Varsayımlar:

Şu varsayımlarla ilerliyoruz;

- Küresel sistem bir **çöküş değil, yeniden düzenleme** sürecindedir.
- Elit cezasızlığı ortadan kalkmamış, **biçim değiştirmiştir**.
- Hukuk ve demokrasi geri çekilmekte; **teknokratik istikrar** öne çıkmaktadır.
- Sermaye ve teknoloji grupları, klasik siyasal aktörlerin önüne geçen **yeni yönetim katmanları** üretmektedir.

1.3. Konunun Öncesi: Küresel Güç İlişkilerinde Son On Yılda Dönüşüm

Epstein belgelerinin ifşası, son on yılda ivme kazanan küresel güç dönüşümlerinin zemininde gerçekleşmiştir. 2010'ların ortalarından 2020'lere uzanan süreçte, **"sarsıcı küresel güç kaymaları"** yaşanmış; dünya, Soğuk Savaş sonrasının iyimser tek kutuplu ilerleme anlatısından uzaklaşıp *daha karmaşık, çekişmeli ve parçalı* bir yapıya bürünmüştür. Amerika Birleşik Devletleri'nin küresel hegemonyasının görece zayıflaması ve Çin başta olmak üzere yükselen güçlerin etkinliğini artırmasıyla uluslararası sistemde **yeni bir jeopolitik denge arayışı** ortaya çıkmıştır. Bu dönemde Rusya'nın agresif hamleleri (örneğin Kırım'ın ilhakı ve Ukrayna'ya yönelik işgal girişimi), Batı ittifakı içinde yaşanan gerilimler (ABD'nin uluslararası anlaşmalardan çekilmesi, Avrupa'da Brexit ve popülist hükümetler gibi gelişmeler) ve küresel yönetim kurumlarının (Birleşmiş Milletler, DTÖ gibi) zayıflayan otoritesi, **küresel güç ilişkilerinin eski haline dönülmez biçimde değiştiğini** göstermektedir.

Bu dönüşümün birkaç belirgin boyutu vardır: **İlki, liberal demokrasilerin artan baskı altında kalması ve kendi içlerinde kırılma eğilimi göstermesidir.** Popülist ve milliyetçi akımlar pek çok Batı demokrasisinde güç kazanmış; hukuk devleti ve çoğulculuk ilkeleri kimi zaman hükümetler eliyle aşındırılmıştır. **İkinci boyut, küresel yönetim mekanizmalarının sorgulanması ve çok-terafıllığın (multilateralizm) zayıflaması, kendisine özgü birçok kutupluluğun belirginleşmesidir.** Küresel çapta düzenleme ve iş birliği sağlayan kurumlar, büyük güç rekabeti ve karşılıklı güvensizlik nedeniyle etkin kararlar alamaz hale gelmiştir. **Üçüncüsü ise, teknolojik gelişmelerin jeopolitik etkisinin belirgin şekilde artmasıdır.** Siber güvenlik, yapay zekâ yarışı, uzay ve uydu teknolojileri gibi alanlar, büyük güçler arasındaki rekabetin yeni cephelerini oluşturmakta; bunlar da geleneksel güç dengesini etkilemektedir. **Özetle, son on yılda dünya "daha karmaşık, ihtilaflı ve rekabetçi" bir görünüme kavuşmuş; eski küresel düzen yerini belirsiz ve çok aktörlü bir güç mozağine bırakmıştır.**

Epstein dosyalarının ifşa edildiği 2025 ortamı, işte bu güç kaymaları ve belirsizliklerle yüklüdür. *Belgelerin içeriği, aslında bu değişen güç dinamiklerinin küçük bir yansımasını sunar niteliktedir.* Örneğin dosyalarda, eski süper gücün (ABD'nin) hem Cumhuriyetçi hem Demokrat kanadından üst düzey isimlerle Epstein'in temasları görülürken, öte yandan **yeni küresel teknoloji zenginlerinin** (Elon Musk gibi) de bu ilişki ağında yer aldığı anlaşılmıştır. Bu durum, **küresel elit ağlarının ulusal sınırları ve siyasi ayrımları aştığını**, geleneksel siyasetçiler ile **yeni nesil teknoloji patronlarını aynı sosyal sermaye havuzunda buluşturduğunu** göstermektedir. Nitekim Guardian analizine göre Epstein, *"para, güç ve cinsellik ekseninde kesişen birbirine kenetlenmiş elit çevrelerin"* ortasında yer almış; neredeyse temas kurmadığı güç sahibi kalmamıştır. Bu **küresel ağ yapısı**, son on yılın güç ilişkilerindeki dönüşümle örtüşmektedir: Devlet başkanlarından kraliyet mensuplarına, yatırım bankeri veya medya patronlarından Silikon Vadisi milyarderlerine uzanan çok çeşitli aktörler, **yeni dönemde beliren gayri resmî ama etkili bir iktidar şebekesinin** parçalarıdır.

Küresel güç dinamiklerindeki dönüşüm, Epstein belgelerinin ifşasının *neden şimdi gerçekleştiği* sorusuna da ışık tutabilir. Bir argümana göre, **belli dönemlerde elitlerin kendi iç hesaplaşmaları veya güç mücadeleleri, bazı ifşaatları tetikleyebilmektedir.** Örneğin, ABD'de 2020'lerin ortasında yaşanan siyasi bölünmüşlük ortamında, Epstein meselesi Cumhuriyetçi ve Demokrat cephelerde farklı hesaplarla ele alınmıştır. Harvard Üniversitesi'nde yapılan bir panel tartışmasında belirtildiği gibi, *sağ popülist çevreler Epstein dosyalarının tam açıklanmasını "elitlere hesap sorma" retoriğiyle güçlü biçimde talep ederken*, geleneksel merkez sağ liderlik bu konuyu perdelemeye daha sıcak bakmıştır. Sol cemaatte ise bazı Demokratlar Epstein meselesini "dikkati dağıtan bir komplo gündemi" görerek geri durmaya çalışırken, ilerici kanat bunu *elit yozlaşmışlığının sembolü* olarak sahiplenmek istemiştir. Bu tablo, Epstein dosyalarının ifşasının *iç politik cepheleşmelerden etkilendiğini* ortaya koymaktadır. Özellikle ABD'de Donald Trump'ın başkanlığı dönemi ve sonrasında, Epstein konusunun nasıl ele alınacağı konusunda Cumhuriyetçi Parti içinde çatlaklar oluşmuştur. Trump, seçim kampanyasında Epstein ile ilgili tüm dosyaları açacağını vaat etmiş ancak iktidara gelince geri adım atıp bunu "Epstein safsatası" ilan etmiştir. Bu U dönüşü, kendi tabanında tepkilere yol açmış; Marjorie Taylor Greene gibi isimler Trump'ı "dosyaları saklamakla" suçlamıştır. Neticede Trump, 2025 yılı sonuna doğru artan baskılar karşısında belgelerin yayını engellemeyi bırakmak zorunda kalmış, hatta çark ederek "tüm dosyalar açılsın" demek durumunda kalmıştır. **Bu süreç, ABD sağında elit-ist tabaka ile taban arasındaki fay hatlarını derinleştirmiş; Epstein olayı bir siyasal turnusol kâğıdı işlevi görmeye başlamıştır.**

Uluslararası boyutta da benzer dinamikler gözlenebilir. Epstein belgelerinin ifşası, *müttefik ülkeler arasında diplomatik gerilim potansiyeli taşımaktadır.* Örneğin Birleşik Krallık, ABD Adalet Bakanlığı'nın belgelere dair

paylaşımını gerektiğinden “gecikmeli” ve “eksik” bulmuş; içeride yaşadığı skandalın bir bakıma Washington’daki güç odaklarının bilgisi dahilinde yıllarca halı altına süpürüldüğünden şüphelenmiştir. Britanya basınında, “ABD’nin elindeki bu bilgiler daha önce açıklansaydı, Prens Andrew ve Lord Mandelson gibi isimler yıllarca devlet görevlerinde kalabilir miydi?” sorusu sorulmuştur. Bu açıdan, Epstein ifşası küresel güç dengelerinde Anglo-Amerikan elitleri arasındaki örtük koruma anlaşmalarının bozulmasına da işaret edebilir. **Küresel güç ilişkilerindeki dönüşüm**, bu tür karşılıklı çıkar ve korunma ağlarının zayıflamasına yol açarak ifşaatların önünü açmış olabilir. Sonuç olarak, Epstein dosyalarının yayımlandığı uluslararası ortam, *güç dengelerinin yeniden dağıtıldığı ve eski koruma reflekslerinin gevşediği* bir ortamdır. Bu raporun devamında, bu ortamda **elitlerin kendilerini korumak veya rakiplerini zayıflatmak için kullandıkları araçlar** ayrıntılı biçimde incelenecektir.

2. EPSTEİN VAKASI: SKANDAL ANLATISINDAN SİSTEM OKUMASINA

2.1 Elit Denetim Araçlarının Seçici ve Stratejik Kullanımı

Gücü elinde tutan elit kesimler, konumlarını sürdürmek veya rakiplerine karşı avantaj sağlamak için hukuk, medya ve bilgi ifşası (sızıntı) gibi araçları ustaca ve seçici biçimde kullanabilmektedir. Epstein dosyalarının ifşası, tam da bu olgunun somut bir laboratuvarı gibidir. Burada kritik nokta, *hangi bilginin ne zaman ve ne şekilde açığa çıkacağı*nın bizzat güç sahiplerince kontrol edilmesidir. Nitekim Epstein vakasında da, dosyaların yıllar sonra resmî bir yolla açıklanması, *belgelerin önceden sızdırılmayıp belirli bir politik takvime göre salıverildiği* izlenimini yaratmıştır. Bu seçicilik hem hukuki mekanizmalar hem de medya stratejileri ile sağlanmıştır.

Öncelikle **hukuk mekanizmalarının** nasıl kullanıldığına bakalım. ABD yasaları, hükümete belirli durumlarda belgeleri gizli tutma veya yalnızca redakte ederek yayınlama yetkisi vermektedir. Epstein belgelerinde de Adalet Bakanlığı, *ulusal güvenlik veya kişisel mahremiyet gerekçeleriyle* çok sayıda ismi ve detayı karartmıştır. Bakanlığın bu tavrı, teknik olarak yasal yetkisine dayanmakla birlikte kamuoyunda ciddi bir güvensizlik yaratmıştır. “Yasalar, başsavcıya belgeleri kısmen veya tamamen sansürleme yetkisi veriyor; ama bu meşru sansür dahi halkın gözünde ‘saklanacak bir şeyler var’ algısını pekiştiriyor” diye yazmıştır Daily Sabah’taki bir analiz. Gerçekten de belgelerin büyük kısmının karartılmış olması, Epstein meselesinde *hukukun seçici işletildiği* düşüncesini güçlendirmiştir. Daha çarpıcı bir örnek, Epstein’a 2008 yılında Florida’da sağlanan olağanüstü “pazarlık anlaşması”dır. Dönemin federal savcısı Alex Acosta, Epstein’ı ağır federal suçlamalardan kurtaran bu anlaşmayı savunurken oldukça muğlak gerekçeler sunmuş; hatta basına yansıyan iddialara göre “Epstein’e dokunulmaması, onun istihbarat için çalışıyor olabileceği” şeklinde üstü kapalı telkinler almış olabileceğini ima etmiştir. Sonradan Acosta’nın “kendisine üst makamlardan Epstein’in dokunulmaz olduğu söylendiği” yolundaki iddialar medya ve Kongre’de tartışılrsa da kesinlik kazanmamıştır. Ancak gerçek olan şu ki: **Epstein gibi figürler, hukuk sisteminde genelde sıradan insanlara tanınmayan esneklik ve hoşgörüyle karşılanmaktadır.** Bu da hukukun, elitler için bir hesap verme mecrası olmaktan ziyade, pazarlık ve kontrol aracına dönüşebileceğini göstermektedir.

Medya alanında da benzer bir seçicilik göze çarpmaktadır. Ne tür skandalların manşete taşınıp hangilerinin üstünün örtüleceği, çoğunlukla elitlerin karşılıklı çıkarlarına göre şekillenmektedir. Epstein meselesinde Amerikan medyasının yıllarca bu konuyu geçiştirmesi, hatta Epstein’in ilk tutuklanmasının (2006) ardından 2008’deki hafif cezasının kamuoyunda büyük infial yaratmaması, *medyadaki suskunlukla* bağlantılıdır. Öte yandan 2019’da Epstein tekrar tutuklandığında ve özellikle 2025’teki belge yayınında, medya birden bu konuya geniş yer vermeye başlamıştır. Bu zamanlama, elbette habercilik açısından belgelerin erişilebilir olmasıyla açıklanabilir. Fakat bir adım geri çekilip baktığımızda, *medya ilgi odağının elit çevrelerdeki iç iktidar çekişmeleriyle eşzamanlı değişebildiğini* görürüz. İngiltere basınında Epstein bağlantılı skandal, özellikle 2025’te İşçi Partisi lideri Starmer hükümetini zora sokacak şekilde ateşlenmiştir. ABD’de ise muhafazakâr medya, Epstein dosyalarını daha çok Clinton ailesi gibi Demokrat figürlerle ilişkilendirerek işlemeye meyilli olmuş; Trump ve yakın çevresinin adı on binlerce kez geçmesine rağmen bunu vurgulamaktan kaçınmıştır. Bunun altında yatan mantık açıktır: **Medya, çoğu zaman belirli elit grupların çıkarlarına göre skandalın yönünü tayin eden bir araç olarak kullanılabilir.**

Bilgi sızıntıları (leaks) konusunda ise belki de en belirgin çifte standartlar görülmektedir. *Devlet sırlarının sızdırılması*, normatif olarak yasa dışı kabul edilse de pratikte “**bazı sızıntılar diğerlerinden daha eşittir**” durumu yaşanır. Örneğin ABD’de eski NSA çalışanı Edward Snowden’ın yasa dışı kitlesel gözetleme programlarını ifşa ettiği için vatan haini ilan edilip ömür boyu hapisle yargılanması istenirken, Beyaz Saray’daki yetkililerin siyasi rakiplerini zor durumda bırakacak gizli bilgileri basına sızdırması olağan bir habercilik olayı sayılabilmektedir. Guardian gazetesinde bu ikiyüzlülük “*Bazı sızıntılar sizi hapse gönderir, bazıları ise sadece ufak bir tokatla geçiştirilir*” diye eleştirilmiştir. Obama döneminde yaşanan bir örneğe göre, Hillary Clinton’ı Bengazi skandalında temize çıkaracak e-postalar “*üst düzey dört yetkili*” tarafından New York Times’a sızdırıldığında kimse bu yetkilileri bulup yargılamaya kalkmamıştır. Çünkü sızıntı, yönetimin işine yaramaktadır. Aynı dönemde bir başka haberde, İsrail’in ABD-İran nükleer müzakerelerini izleyip elde ettiği bilgileri Cumhuriyetçi senatörlere verdiği yazılmış; bu bilgiye ABD istihbaratının İsrail görüşmelerini dinlemesi sayesinde ulaşıldığı ifşa edilmiştir. Bu, normalde en mahrem “istihbarat

toplama yöntemleri” kategorisine giren bir bilgidir ve Snowden benzeri bir ifşaat olsaydı yer yerinden oynardı. Ama haber, Beyaz Saray’ın siyasi rakibi Netanyahu’yu köşeye sıkıştırdığı için ses çıkarılmamıştır. Kısaca, **güç sahipleri işlerine gelen sırları basına sızdırıp avantaj elde ederken, işlerine gelmeyen sızıntıları ulusal güvenlik sopsasıyla bastırabilmektedir.**

Epstein belgeleri bağlamında da bu olgu görülebilir. Belgelerin büyük kısmı resmen açıklanırken bile kırılıp kontrol edildiğinden, kamuoyuna sızan bilgiler *elitlerin istemediği ölçüde zarar verici olmamıştır*. Bazı yorumcular, “*bu dosyalar yıllarca şantaj veya tehdit malzemesi olarak kullanıldı; şimdi de mutabık kalınan kadarıyla kamuoyuna sunuluyor*” diyerek aslında bir *kontrollü ifşa* durumuna işaret etmektedir. Gerçekten de Daily Sabah’taki analizde, Epstein meselesinde *elitler arasında zımnî bir uzlaşısı sonucu dosyaların kamuoyu öfkesini yatıştıracak şekilde ortaya döküldüğü, ancak ciddi siyasi sonuç doğuracak adımların engellendiği* ileri sürülmüştür. Bu görüşe göre, Epstein olayı belki de *modern tarihin en büyük istihbarat bağlantılı operasyonlarından birinin sessizce tasfiye edilme sürecidir*; ancak bu tasfiye, “*yumuşak*” biçimde, yani *elitlerin fazla zarar görmeyeceği şekilde yapılmaktadır*. Bu yorum isabetli olsun ya da olmasın, kesin olan şudur: **Epstein belgelerinin ifşa süreci, elitler arası güç oyunlarının ve denetim stratejilerinin somut bir tezahürüdür.** Hukukun araçsallaştırılması, medyanın manipülasyonu ve sızıntıların kontrolü, bu süreçte iç içe geçmiştir.

Bu seçici denetim olgusunu en çarpıcı ifade eden söz belki de şudur: “*Güçlüler, sızıntılar ve sırlar konusunda herkesin oynadığı oyunu farklı kurallarla oynar*”. Eski CIA Başkanı David Petraeus’un son derece gizli bilgileri sevgilisine sızdığının ortaya çıkması üzerine aldığı komik derecede hafif ceza (denetimli serbestlik), bu sözün bir kanıtıdır. Benzer şekilde, Epstein belgelerinde ismi geçen birçok ünlü sima, sıradan bir kamu görevlisi için kariyer bitirecek mahiyetteki ilişki ve yazışmaları ifşa olduğunda dahi gerçek bir *yargısal hesap verme* ile karşılaşmamıştır. Örneğin Harvard’ın eski rektörü Larry Summers, Epstein’e e-postalarda skandal sayılabilecek ifadeler kullandığı ortaya çıkınca sadece “*derin utanç duyduğunu*” belirterek bazı gönüllü görevlerinden çekilmiş ve olay kapatılmıştır. Keza ünlü hukuk profesörü Alan Dershowitz, Epstein ile yakın ilişkisinin ifşası ve aleyhine çıkan suçlamalar sonrasında hukuki olarak aklanmış olmasını da ileri sürerek kamuoyu nezdinde kendini savunmaya devam etmektedir. Halbuki aynı ilişkiler ağı içinde daha düşük mevkideki bazı kişiler (örneğin Epstein’in asistanları, uşakları vs.), adaletin tek tecelli ettiği kesim olmuştur. **Bu tablo, seçici adaletin ve çifte standardın net bir göstergesidir.** Epstein vakasında belki de en can alıcı gösterge, *Elon Musk’ın 2025 Temmuz’unda attığı ve hemen sildiği tweet’te saklıdır*. Musk o tweette “*bu listedeki (Epstein bağlantılı) isimlerin ortaya çıkmasını engellemeye çalışan çok sayıda güçlü insan var*” demiştir. Bu ifade, içeriden birinin ağzından, *elit çevrelerin kolektif suskunluk ve örtbas çabalarının* itirafı gibidir. Nitekim Musk’ın adının kendisi de Epstein yazışmalarında geçtiği için (herhangi bir suç isnadı olmasa da) bu tweet bir hayli dikkat çekmiştir. Bir anlamda, **güç sahipleri “liste”nin tümüyle ortaya dökülmesini istememekte, eğer dökülecekse de bunu kendi kontrol ve zamanlamalarında yapmak istemektedir.** Epstein dosyalarının ifşa süreci tam da böyle olmuştur: Bir yandan *şeffaflık ve adalet talebine cevap verildiği görüntüsü* oluşturulmuş, ama öte yandan *krizin sistemik sonuçları dikkatle sınırlandırılmıştır*. Bu denge, elitlerin denetim araçlarını ne denli ustalıkla kullandığının bir göstergesidir.

Diğer taraftan Epstein dosyaları kamuoyunda çoğunlukla cinsel istismar ve ahlaki çöküş çerçevesinde ele alınmıştır. Ancak bu okuma, **sistemi değil bireyi** merkeze alır ve asıl soruyu perdelemektedir.

Epstein vakası:

- Münferit bir suç ağı değil,
- **ABD ve Avrupa elitleri içinde yerleşik bir cezasızlık rejiminin bilinçli olarak görünür hale getirilmesidir.**

Asıl soru şudur:

Bu suçlar nasıl mümkün oldu, kimler tarafından korundu ve neden şimdi kontrollü biçimde görünür kılındı?

2.2 Sermaye ve Teknoloji Elitlerinin Küresel Yönetişimdeki Yeni Konumu

Yüzyılın ikinci ve üçüncü on yıllarında, **küresel yönetim sahnesine yeni bir aktör grubu damga vurdu: teknoloji oligarkları ve dev sermaye sahipleri.** Epstein vakası, bu olgunun çarpıcı bir minyatürü gibidir; zira Epstein’in iletişim kurduğu ve çevresinde topladığı isimlere baktığımızda, geleneksel siyaset ve bürokrasi elitlerinin yanı sıra *yükselen teknoloji elitlerini ve finans kapital baronlarını* da görürüz. Bu kesim, küresel yönetimde devletlerle yarışan – hatta yer yer onları aşan – bir güce erişmiş durumdadır.

Öncelikle, **büyük teknoloji şirketlerinin ve onların liderlerinin küresel ölçekteki ağırlığını** ortaya koymak gerekir. Bir araştırmaya göre, Alphabet (Google), Amazon, Apple, Meta (Facebook), Microsoft, Alibaba, Tencent gibi dev teknoloji firmalarının maddi kaynakları ve etki güçleri, dünya üzerindeki çoğu ulus-devletten daha büyüktür. Bu şirketler, sadece ekonomik büyüklükleriyle değil, aynı zamanda sahip oldukları veriler, iletişim altyapıları ve platformlar aracılığıyla da *jeopolitik aktörler* haline gelmiştir. Örneğin 2022’den itibaren Rusya-Ukrayna savaşı sırasında teknoloji şirketlerinin rolü dikkat çekmiştir: **Elon Musk’a ait SpaceX şirketinin Starlink uydu interneti, Ukrayna’nın iletişim altyapısını ayakta tutarak savaşın gidişatında kritik bir fark yaratmıştır.** Microsoft ve

Google gibi firmalar, siber saldırılara karşı Ukrayna'yı koruyarak veya haritalarda hassas görüntüleri bulanıklaştırarak fiilen taraf olmuşlardır. Bu örnekler, *özel sektör teknoloji devlerinin, devlet denetimi dışında ve uluslararası siyaseti etkileyecek kararlar alabildiğini* göstermektedir. Birleşik Devletler Genelkurmay Başkanı'nın yapacağı türden bir karar, bugün bir milyarder girişimcinin (örneğin Musk'ın) insiyatifine kalabilmekte; devletler, bu devlere uyum sağlamak zorunda oldukları yeni bir yönetim modeliyle karşı karşıya kalmaktadır.

Finans sermayesinin küresel elitleri de benzer biçimde devletleri gölgede bırakan bir etki kapasitesine erişmiştir. Örneğin devasa yatırım fonlarının yöneticileri (küresel fonların CEO'ları, merkez bankası eski başkanları vs.), ulusal ekonomileri etkileyecek kararları kapalı kapılar ardında alabilmektedir. Epstein'in müşteri/ağ listesine baktığımızda, büyük bankaların yöneticileri, hedge fon milyarderleri, hatta kripto para zenginleri gibi çeşitli sermayedarların ismi geçmektedir. Bu kişiler, **küresel plütokrasi** olarak adlandırılabilir bir sınıfın parçasıdır. Özellikle 2010'lar sonrası artan eşitsizlik, bu sınıfın servetini ve nüfuzunu akıl almaz boyutlara taşımış; öyle ki "trilyoner" statüsüne yakın teknoloji patronları ortaya çıkmıştır.

Bu **teknoloji ve sermaye elitlerinin küresel yönetimde oynadığı rol**, geleneksel demokratik kuramlar açısından bazı soru işaretleri doğurmaktadır. Zira bu elitlerin bir kısmı, *mevcut demokratik düzeni açıkça sorgulayan veya alternatif yönetim modelleri öneren* bir söylem geliştirmişlerdir. İspanya Başbakanı Pedro Sanchez, yakın dönemde bazı teknoloji milyarderlerini *"demokrasiyi devirmeye çalışmakla"* suçlamıştır. Bu iddia, esasında bu kişilerin demokrasiye aykırı söylem ve eylemlerine dayanmaktadır. Örneğin dünyanın en zengin insanlarından Elon Musk, bir sosyal medya tartışmasında *"elitlerin zeki ve seçkin erkekler tarafından yönetildiği bir düzen"* fikrine sempati duyduğunu belli etmiş; sonradan bu ifadeyi şaka olarak geçiştirse de akıllarda soru işareti bırakmıştır. Bir diğer teknoloji milyarderi Peter Thiel ise, **teknolojiyi "insanları ikna etmek zorunda kalmadan dünyayı değiştirebilmenin yolu" olarak tanımlamış** ve siyaset yerine teknolojik araçlarla hedefe ulaşmayı yeğlediğini açıkça dile getirmiştir. Thiel'e göre *"yüksek statülü insanları asla ikna edemeyeceğiniz şeyleri teknolojik yollarla tek taraflı yapabilmek"* müthiş bir fırsattır; bu söz, demokratik süreçleri adeta bir yük veya engel gibi gördüğünü ortaya koymaktadır.

Bu tip söylemler, **teknoloji oligarklarının bir kısmının "teknokratik" veya otoriter eğilimlere meylettğini** göstermektedir. Demokrasi teorisyeni Robert Dahl'ın ifadesiyle, demokrasi sonuçta bir maliyet-fayda hesabıdır; eğer seçkinler için demokrasiye tahammül etmenin maliyeti artar veya diktatöryel yöntemlerle hedefe ulaşmanın maliyeti azalır, demokratik düzen çözülebilir. Bugün yapay zekâ, otomasyon ve büyük verinin getirdiği imkanlar, *elitlerin geniş halk kesimlerine ihtiyaç duymadan zenginlik ve iktidarlarını sürdürmelerini mümkün kılmaya başlamıştır*. Örneğin, geçmişte sanayicilerin kâr etmek için geniş bir eğitilmiş işgücüne ihtiyacı varken (bu da işçilerin oy gücünü artırır), bugün otomasyon ile işgücü gereksinimi azalmakta; hatta platformlar aracılığıyla *halkın rızasına ihtiyaç duymadan büyük kazançlar elde edilebilmektedir*. Bu durum, *elitlerin demokrasiye olan geleneksel ihtiyacını zayıflatmakta ve kimilerinde otoriter özlemleri cesaretlendirmektedir*.

Küresel yönetim perspektifinden bakılırsa, **sermaye ve teknoloji elitleri adeta yeni bir "küresel yönetici sınıf" teşkil etmektedir**. Dünya Ekonomik Forumu (WEF) gibi ulus-aşırı platformlar, bu sınıfın gayriresmî koordinasyon alanları gibidir. İlginç bir şekilde Epstein'in çevresinde de WEF ile bağlantılı kişiler bulunmuştur; örneğin WEF Başkanı Børge Brende, Epstein ile görüşmeleri ortaya çıkınca savunmaya geçmiş ve WEF yönetimine kendini açıklamak zorunda kalmıştır. Bu örnek, *küresel teknokratik elit ağının kendi içinde bile Epstein gibi "istenmeyen" bağlantılar konusunda hassas olduğunu* gösterir. Ancak genel resimde, WEF gibi kuruluşlar devlet temsilcileriyle iş insanlarını ve teknokratları bir araya getirerek fiilen *kamusal ve özel sektör liderlerinin birlikte şekillendirdiği bir küresel yönetim modeli* yaratmaktadır. Nitekim Kissinger Center tarafından hazırlanan bir raporda, *"kamusal-özel yeni bir yönetim modeli şekilleniyor; hangi büyük gücün bu paradigma kaymasına daha iyi uyum sağlayacağı geleceği belirleyecek"* denilmektedir. Bu, devletlerin de artık teknoloji firmaları ve finans devleriyle ortak hareket etmek zorunda kalacağı bir gelecek anlamına gelir.

Epstein vakasına dönersek: Epstein'in teknoloji ve sermaye elitleriyle kurduğu ilişkiler, onların *nasıl bir güç ve bağımsızlık zırhına sahip olduğunu* da gözler önüne sermiştir. Epstein, bu figürlerle arkadaşlığını bir koz olarak kullanmış; örneğin Bill Gates ile yakınlığı, ona hem itibar kazandırmış hem de belki kendi karanlık işlerine bir kılıf işlevi görmüştür. Basına yansıyan bilgiye göre Gates, Epstein'le görüşmelerinin hata olduğunu sonradan kabul etmiş ancak Epstein'in elinde Gates'e karşı şantaj kartı olabileceği söylentileri de çıkmıştır (bir Rus asıllı kadınla ilişkisini bildiği ve para istediği iddiaları gibi). Benzer şekilde Elon Musk'ın kardeşi Kimbal Musk'ı Epstein ile tanıştırdığı, Epstein'in Musk hakkında bilgi toplamaya çalıştığı haberleri yer almıştır. **Tüm bunlar, sermaye/teknoloji elitleri ile Epstein gibi "bağlantı ustası" figürlerin simbiyotik ama riskli ilişkilerine işaret etmektedir**. Epstein bir yandan bu elitlerin parıltısından faydalanmış, diğer yandan onlar hakkında bilgi biriktirerek bir tür *sigorta poliçesi* yaratmıştır.

Epstein vakası şunu açığa çıkardı: Elitler fazla görünür hale gelmişti, cezasızlık kişiselleşmişti, skandallar sistemi tehdit eder düzeye ulaşmıştı. Bu, elit düzen için bir **yönetim kriziydi**. Bu noktada Teknokrasi: Ahlaki yargıyı değil **veriyi**, meşruiyeti değil **işlevselliği**, kişisel sorumluluğu değil **sistemsel uyumu** esas alacağını ortaya dolaylı olarak kurmuştur. Teknokrasi; sorunun kötü insanlar değil, yetersiz sistemler olduğuna vurgu yapmaktadır. Elitlerin ahlaken yargılanmayacağı, **ölçülebilir risk** haline geldiklerinde tasfiye edilecek bir küme olduklarına inanan, teknokratik elitlerin kurmaya çalıştığı bir düzenle karşı karşıyayız.

2.3 Demokratik Kontrol Dışına Çıkan Bir İktidar Odağı:

Bugün küresel yönetim, sadece devlet başkanları veya diplomatların belirlediği bir arena değildir; teknoloji CEO'ları, fon yöneticileri ve benzeri elit aktörler de oyun kurucular haline gelmiştir. Bu yeni durumda, *hesap verebilirlik mekanizmaları* ciddi biçimde geride kalmaktadır. Zira bu kişiler ne tam olarak halk tarafından seçilmiştir, ne de uluslararası hukuk tarafından yeterince düzenlenmiştir. Elon Musk'ın bir tweet'i piyasaları altüst edebilmekte; Mark Zuckerberg'ün bir gizlilik politikası milyonların mahremiyetini etkileyebilmektedir. Epstein olayı, bu tip aktörlerin de *insani zaafı, şantaj ve skandallara açıklıkları olduğunu* göstererek aslında önemli bir noktaya temas ediyor: **Küresel yönetimde teknokratik ve sermaye elitlerinin yükselişi, beraberinde yeni türden kırılğanlıklar ve yapısal riskler getirmektedir.** Bu risklerin en barizi, *demokratik kontrol dışına çıkan bir iktidar odağının oluşması* ve bu odağın kendi içinde yozlaşmasıdır. Epstein gibi vakalar, işte bu yeni elit tabakanın bağışıklık alanının ne kadar tehlikeli olabileceğini dünyaya gösteren ibret hikâyeleridir.

3. ELİT DAYANIŞMASI: PARTİLER ÜSTÜ VE ULUS AŞIRI BİR KORUMA ALANI

3.1 Liberal Demokrasilerde Karşılıklı Koruma Ağları ve Seçici Adalet

Epstein vakasının derinlemesine analizi, bizi *liberal demokratik sistemlerin kendi içlerinde barındırdığı “koruyucu bağışıklık” mekanizmalarını* sorgulamaya yöneltmektedir. **Liberal demokrasiler, prensipte kuvvetler ayrılığı, hukukun üstünlüğü ve şeffaflık gibi ilkelerle donatılmış olsa da pratikte üst düzey elitlerin birbirlerini kolladığı bir perde arkası işleyişe de sahne olabilir.** Bu, adeta bünyeye yerleşen ve ancak büyük skandallarla görünür hale gelen bir *oto-immün hastalık* gibidir: Sistem kendi kendini korurken, esas amacına (adalet ve hesap verebilirlik) zarar vermeye başlar.

Karşılıklı koruma ağlarının temelinde, **ortak çıkar ve korkular** yatar. Elitler, bulundukları konumun ayrıcalıklarını kaybetme korkusuyla, birbirlerinin hatalarını görmezden gelme veya üstünü örtme eğilimi gösterebilirler. Bu, bir çeşit *gayriresmî omerta (suskunluk yasası)* şeklinde tezahür eder. Epstein örneğinde bunun çeşitli biçimleri var: Üniversite yöneticileri, bağış aldığı Epstein'in geçmişini bilmezden geldi; politikacılar, partiler üstü bir yaklaşımla Epstein'in arkadaş çevresine dokunmadı; iş dünyasından isimler, Epstein'la ilişkilerini “ticari veya sosyal bir hata” diyerek geçiştirdi. Her biri farklı saikle hareket etse de sonuçta **ortaya çıkan tablo, kurumların kendi itibarlarını korumak adına gerçeklerin üzerini örttüğü bir kolektif sessizliktir.**

Bu olguyu kavramak için Tavistock Enstitüsü'nden Mannie Sher'in sözlerine kulak verebiliriz: “*Epstein, elit yapılar sayesinde var oldu. Prestij, gizlilik ve avantaj üzerine kurulu ağlar hesap verebilirliğin çökmesine müsaittir. İtibar riski, etik sorumluluğun önüne geçtiğinde yanlışlar ifşa edilmez; idare edilir, kontrol altına alınır ve ertelenir*”. Bu cümle, liberal demokrasilerdeki karşılıklı koruma ağlarının özünü yakalamaktadır. Kurumlar için en büyük risk, itibarlarının zedelenmesidir; bu yüzden *kurumsal skandalı engellemek adına kurumsal değere ihanet etmekten çekinmezler*. Epstein olayında da kurumlar (hukuk sistemi, siyasi partiler, akademi vs.), gerçekte yapmaları gereken *hesap sorma* işlevini yerine getirmemiş; onun yerine *durumu idare etmeyi* seçmiştir.

Örneğin, Amerikan Kongresi'nde Epstein dosyalarının tam açıklanmasını engellemeye çalışan bazı her iki partiden vekiller olmuştur. Kamuoyu baskısı yükselince mecburen açıklamaya onay verip kendileri de “şeffaflık” safına geçmişlerdir, ancak yıllarca sessiz kalmışlardır. Birleşik Krallık'ta Prens Andrew hakkında soruşturma açılması, ancak Epstein öldükten ve kurbanların hikâyeleri iyice kamu vicdanını yaraladıktan sonra gündeme gelebildi. O vakte dek Buckingham Sarayı, Andrew'u korumaya almış, kraliyetin adını lekeleyecek bir davayı önlemeye çalışmıştır. Yani *monarşi kurumu, kendi saygınlığını korumak adına adaletin tecellisini geciktirmiştir*. Bu, karşılıklı koruma refleksinin bir örneğidir.

Karşılıklı koruma ağlarının bir diğer boyutu, **hesap sorulmayacağından emin olmanın verdiği cesaretle elitlerin daha da pervasız hale gelmesidir.** Eğer bir politikacı, medya patronu veya CEO, yasa dışı veya etik dışı bir eyleminin üstünün kapatılacağından, kamuya yansımayacağından emin olursa, bunu yapma ihtimali artar. Epstein'in yıllar boyunca seçkinlere genç kızlar “sağlama” hizmeti verdiği iddiaları, bu pervasızlığın bir sonucudur: Müşterileri, Epstein'in onları ifşa etmeyeceğinden, polisin de gereğini yapmayacağından adeta emindi. Karşılıklı şantaj olasılığı da bu ağları güçlü kılar. Epstein'in evinde bulunan ve “*sigorta poliçesi*” diye anılan bazı belgeler (örneğin ünlü isimlerle çekilmiş uygunsuz fotoğraflar veya videolar olduğu ima edildi), bu karşılıklı bağımlılığı pekiştirir. Yani *herkes birbirinin sırrını biliyorsa, kimse diğerini ifşa edemez*. Bu, tam anlamıyla bir **karşılıklı mahkûmiyet dengesi** yaratır. Liberal demokrasi teorisinin öngörmediği bu gayriresmî denge, pratikte epey güçlü olabilir.

Ne yazık ki bu ağlar ortaya çıktığında verilen ilk tepki genelde “*birkaç çürük elmayı temizleyelim, sorun çözülsün*” şeklinde oluyor. Oysa yukarıda tartışıldığı gibi, **kötüye kullanım bu ölçekte yaygınsa, sistemselsel bir sorun olduğu aşikârdır**. Tavistock’taki değerlendirmede, “*bu tür suistimaller, sadece bir fail değil, sürekli kurumsal körlük gerektirir*” denirken tam da bu noktaya dikkat çekiliyor. Epstein onca yıl suç işlerken, hukuk, finans, akademi ve siyaset çevrelerinden hiç kimsenin görmemiş olması imkansızdır; görülmüş ama “*bakmamayı tercih etmiş*” olmaları ise gayet mümkündür. Bu tercihin ardında, yukarıda bahsettiğimiz ortak çıkar ve korkular yatmaktadır.

Bir diğer önemli boyut, **karşılıklı koruma ağlarının uluslararası boyutudur**. Liberal demokrasiler, kendi aralarında da benzer elit bağlarına sahip olabilir. Epstein’in mesela İngiliz aristokrasisiyle yakınlığı veya İsrail eski başbakanı Ehud Barak ile dostluğu, **farklı ülkelerin elitlerinin ortak paydayı bulabildiğini** gösterir. Bu ulusötesi elit dayanışması, elbette ki evrensel değerler ekseninde değil, paylaşılan ayrıcalıklar ekseninde olursa tehlikelidir. Yani otoriter müttefikler de bu karşılıklı suskunluk kulübüne dahil olabilmektedir. Böylece liberal demokrasilerin iddia ettiği değerler, kendi sınırları dışında da çıkar ittifaklarına kurban gidebilir.

Neticede **karşılıklı koruma ağları ve seçici adalet**, sadece Epstein vakasına özgü değil, daha geniş bir yapısal sorunun parçasıdır. Bugün başka alanlarda da (örneğin finansal skandallar, savaş suçları, yolsuzluklar) benzer eğilimler görülmektedir: Güçlüler için farklı, güçsüzler için farklı bir adalet işletilmektedir. Epstein olayı, çok çarpıcı olduğu için bu gerçeği görünür kılmıştır.

Epstein dosyalarının ima ettiği yapı, ideolojik veya partisel ayrımların **elit düzeyde anlamını yitirdiğini** göstermektedir. Dahası bu dayanışmanın ortak değerler etrafında değil, **ortak çıkarlar ve karşılıklı kırılganlıklar** etrafında kurulu olduğunu göstermektedir.

Bu bağlamda siyaset, kamusal temsil alanı olmaktan çıkma eğilimine girmiş, **elit içi koruma ve denge mekanizmasına** dönüşme yolunda yıkıcı bir mesafe katetmiştir.

3.2. Sermaye ve Nüfuzun Sınıfsal Yoğunlaşması

Epstein vakası, sermaye ve nüfuzun **rastlantısal değil, bilinçli biçimde yoğunlaştığını** göstermektedir.

Bu yoğunlaşma:

- Hukuki sınırların esnetilmesini,
- Ahlaki normların askıya alınmasını,
- Bazı aktörler için dokunulmazlık,
- Diğerleri için kırılganlık üretmektedir.

Bu nedenle Epstein dosyaları, **sınıfsal bir güç mimarisini** ifşa etmektedir. Bu bağlamda Epstein belgelerinin evrensel bir hesaplama için değil; **elit içi denetim ve hizalama** için kullanıldığı söylenebilir. Hedef: herkes değil, **kontrol dışına çıkan aktörlerdir**.

Yeni dönemde güç, kulüplerden ve kapalı ağlardan değil, **altyapılardan, platformlardan ve veri akışlarından** doğarken yeni elit tipi; platform sahipleri, veri akışı yöneticileri, finansal ve teknolojik altyapı kurucularından oluşmaktadır. Bu aktörler; siyasetin alternatifi değil, **siyasetin üzerinde yeni bir karar katmanı** üretmiştir.

4. 2026–2035 DÖNEMİ İÇİN YÖNETİŞİM SENARYOLARI: PARÇALI DÜZEN, SEÇİCİ ADALET, TEKNOKRATİK DİSİPLİN

Epstein dosyalarının ifşasıyla su yüzüne çıkan dinamikler, önümüzdeki on yıla dair muhtemel küresel yönetim manzaralarının da habercisi sayılabilir. Mevcut eğilimler devam ettiği takdirde, **2026–2035 döneminde üç anahtar kavramla özetlenebilecek bir dünya düzeni şekillenebilir: Parçalı (fraktürleşmiş) bir uluslararası düzen, seçici şekilde uygulanan bir adalet/hukuk sistemi ve teknokratik disiplinle yönetilen toplumlar**. Aşağıda, bu kavramlar etrafında kurgulanabilecek muhtemel senaryolar özetlenmiştir:

- **Parçalı Düzen (Fragmented Order):** Küresel iş birliğinin yerini bölgesel bloklar arasındaki gevşek koordinasyonun aldığı, uluslararası kurumların etkisizleştiği bir senaryo. Bu senaryoda dünya, küresel sorunlara ortak çözüm üretemeyen ve birbirinden kopuk bloklara bölünür. Yeni bölgesel güç odakları kendi çıkar alanlarını konsolide ederken, **kurallara dayalı küresel sistem dağılır**. Örneğin, büyük güçler arasında karşılıklı saygıya dayalı **etki alanları paylaşımı** oluşur; bu, bölgesel gerilimleri geçici olarak azaltabilir ancak küresel meydan okumalara (iklim değişikliği, salgınlar vs.) ortak yanıt verme kapasitesini bitirir. **Yeni bölgesel kurumlar**, kendi internet ağlarını, ticaret kurallarını ve finans mekanizmalarını kurarak **küresel ortak alanları parçalar**; eski küresel kurumlar (BM, IMF gibi) giderek **köhneleşir ve işlevini yitirir**. Devletler, artan iç sorunlar nedeniyle uluslararası iş birliğine vakit ayıramaz hale gelir; NATO, AB benzeri yapılar bile iç çekişmelerle zayıflar. **Sonuç: Dünya, birbirinden duvarlarla ayrılmış şehir devletleri misali güvenlik adacıkları ve geniş kaos denizlerinden oluşur**. Küresel ticaret sert düşer, tedarik zincirleri bölgeselleşir. Uluslararası hukuk kuralları, yerini güçlünün hukukuna bırakır. Bu parçalı düzende Epstein türü skandallar, her blok içinde kendi dinamiklerine göre ya bastırılır ya da rakip bloklara karşı propaganda aracı olur.

- **Seçici Adalet (Selective Justice):** *Hukukun ve evrensel normların, evrensel uygulanmadığı; güç ve çıkara göre adalet dağıtıldığı bir senaryo.* Bu gelecekte **insan hakları gibi evrensel değerler gündem dışı kalır**, yerini “önce güvenlik/çıkara” anlayışına bırakır. *Uluslararası normlar, güçlü devletler ve elitler tarafından isteğe göre uygulanır veya ihlal edilir.* Örneğin, savaş suçları sadece yenilen taraf için mahkeme konusu olur; güçlüler asla yargılanmaz. Küresel adalet düzeni, **çifte standartların norm haline geldiği** bir görünümüdür. Evrensel İnsan Hakları Beyannamesi gibi metinler raflara kalkar, “*her kültür kendi değerleriyle yönetilsin*” denilerek evrensel değer iddiası terk edilir. Nitekim bir Dünya Ekonomik Forumu öngörüsünde, *evrensel değerler fikrinin dünya düzeni paradigması olmaktan çıkabileceği* dile getirilmiştir. **Eşitsizlikler artar ve bu durum “barışın bedeli” olarak toplumlara benimsetilir.** Yani zengin-yoksul uçurumu veya elitlerin dokunulmazlığı, genel kabul görür hale gelir. *Adalet mekanizmaları, elitlerin birbirini koruduğu kapalı devre sistemlere dönüşür.* Teknoloji, bu senaryoda adaletsizliği perçinlemenin aracı olabilir: Örneğin toplumsal itirazları izlemek ve bastırmak için yapay zekâ destekli izleme sistemleri kullanılır. Mahremiyet ve ifade özgürlüğü lüks haline gelir. Küresel yönetim organları ise (örneğin Uluslararası Ceza Mahkemesi gibi) ancak küçük ülkelere karşı işlem yapabilir; büyük güçler bunları tanımaz veya kendi denetimine alır. Bu senaryo, *Epstein vakasında görülen seçici cezasızlığın kurumsallaşmış bir küresel düzene yayılması* anlamına gelir. **Adalet, ancak güçsüzlere uygulanır; güçlüler için ise bağışıklık kural olur.**

- **Teknokratik Disiplin:** *Toplumların, demokratik katılımdan ziyade teknoloji ve uzman odaklı mekanizmalarla yönetildiği, güvenlik ve düzenin ana öncelik haline geldiği bir senaryo.* Bu gelecekte devletler, içerideki ve dışarıdaki tehdit algılarına karşı **yoğun gözetim ve kontrol yöntemlerine başvurur.** *Yapay zekâ destekli takip sistemleri, yüz tanıma kameraları, büyük veri analitiği* günlük hayatın ayrılmaz parçasıdır. Hükümetler, **tarihî anlatıları ve medya içeriklerini dahi mühendislik ürünü narratiflerle şekillendirerek vatandaşları yönlendirir.** Etnik veya ideolojik farklılıklar, abartılı dış tehdit senaryolarıyla toplumu konsolide etmek için kullanılır. **Bu tür bir yönetime “dijital otoriterlik” de denebilir,** ancak burada sadece otoriter devletleri düşünmemek lazım; demokratik kimlikli devletler de benzer teknolojik disiplin yöntemlerine yönelebilir. Uluslararası düzeyde, büyük teknolojik altyapılar (internet, sosyal medya, uydu sistemleri) devletler tarafından sıkı kontrol altına alınır veya coğrafi bloklara bölünür. Örneğin *bölgesel internet ağları kurulur, küresel bilgi akışı parçalanır.* Şirketler, devletlerden bağımsız hareket edemez hale gelir; büyük özel şirketler dahi *gayriresmî olarak devlet politikalarına eklemlenir.* İlginç biçimde, bu senaryonun bir alt versiyonunda, büyük teknoloji şirketleri ve özel aktörler devletten de rol çalarak küresel yönetimde söz sahibi olabilir: Örneğin savaş sonrası küresel ekonomik düzeni hükümetler değil de büyük şirket CEO’ları ve STK liderleri birlikte belirler; insan hakları gibi “yumuşak” konular gündemden çıkar, *ticaret ve yatırım öncelik olur.* **Yeni karar alma organlarında bürokratlar değil, sanayi ve sivil toplum liderleri koltuk alır.** Bu da bir çeşit *teknokratik elit yönetimi* demektir. Toplumlar, yüksek güvenlik ve refah vaadi karşılığında özgürlüklerinden feragat etmeye razı edilirler (“Çin modeli”nin küresel ölçekte cazibe kazanması gibi düşünülebilir). *Teknokratik disiplin senaryosu, Epstein gibi skandallara da ilginç yansımalar yapabilir:* Böylesi bir dünyada bu tür skandallar ya hiç açığa çıkmaz (çünkü gözetim mekanizmaları bunları önceden bastırır), ya da çıksa bile toplum algısı manipüle edilerek önemsizleştirilir. Zira medya tamamen iktidar anlatısını tekrarlar. Bu senaryonun temelinde, **düzen ve istikrar adına özgürlüklerin kısıtlanması ve karar almanın teknisyenler ile oligarklara teslim edilmesi vardır.**

Elbette bu üç senaryo, uç çizgileri temsil etmektedir ve geleceğin dünyası muhtemelen bunların karışımı unsurlar barındıracaktır. Nitekim Dünya Ekonomik Forumu gibi kuruluşlar da geleceğe dair senaryolar geliştirirken, *farklı trendlerin eş zamanlı gerçekleşebileceğine* dikkat çekmektedir. Mevcut gidişat ise maalesef ki bu distopik öğelerin birçoğunu şimdiden barındırıyor. WEF’in güvenlik senaryoları analizi, anlatılan üç senaryonun hepsinin mevcut olumsuz eğilimlerin sadece devam ettirilmesiyle ortaya çıkacak *distopyalar* olduğunu, ancak *kararlı liderlik ve doğru politikalarla bu kaderin değiştirilebileceğini* vurgular. Yani henüz hiçbir şey kesinleşmiş değil, ama *uyarı sinyalleri çok güçlü.*

Epstein vakası, tam da bu uyarı sinyallerinin bir parçası olarak görülmelidir. Eğer dünya **“Epstein sınıfı”** diye adlandırılan ve hesap vermeyen elitlerin at koşturduğu bir yere evrilirse (ki Seçici Adalet ve Teknokratik Disiplin senaryoları bunu andırıyor), o zaman liberal demokratik değerler ağır yara alacaktır. Alternatif olarak, bu skandaldan ders çıkartılıp *küresel yönetimde reformlar yapılabilir, adalet mekanizmaları güçlendirilebilir.* Bu durumda Parçalı Düzen senaryosunun getirdiği kaos yerine daha iş birlikçi bir düzene yönelmek mümkün olabilir.

Unutulmamalıdır ki **senaryolar, uyarı işlevi görür:** “*Böyle giderse varacağımız yer burasıdır*” demenin bir yoludur. Epstein belgelerinin ifşasıyla ortaya çıkan manzara, eğer hiçbir şey yapılmazsa 2030’larda daha da derinleşmiş bir elit-pleb ayrışması, seçilmiş birkaç ülke ve zümrenin ayrıcalıklı, geri kalanının güvencesiz olduğu bir dünya tehlikesine işaret ediyor. *Evrensel değer iddiasının bütünüyle terk edildiği, barış adına eşitsizliğin meşrulaştırıldığı bir dünya* ne etik ne de sürdürülebilir olacaktır. Bu nedenle, bugünün karar vericileri açısından Epstein vakası, tam zamanında gelmiş acı bir reçetedir: **“Böyle bir düzen istemiyorsanız şimdi harekete geçin.”**

SONUÇ

Jeffrey Epstein dosyalarının ifşası, içerdiği skandal detaylar kadar **ifşa ediliş biçimi ve sonuçlarıyla** da küresel yönetim adına derslerle doludur. Bu rapor boyunca ortaya konan analiz, Epstein vakasının bireysel bir suç hikâyesinden ziyade *küresel elit iktidar ağlarının çalışma prensiplerini ve zaafalarını ortaya seren bir vaka olduğunu* göstermektedir. *Küresel güç ilişkilerinin dönüşümü, elitlerin seçici denetim araçları, sermaye-teknoloji oligarşisinin yükselişi, liberal demokrasilerdeki karşılıklı koruma refleksleri* gibi olgular, bu olayda somut bir biçimde kesişmiştir. Son on yılın küresel güç dinamikleri, Epstein dosyalarının tam da bu dönemde ortaya çıkmasını kolaylaştıran bir zemin hazırladı. Tek kutuplu düzenin çözülmesi ve çok aktörlü bir güç mozaığının belirmesiyle birlikte, *eski mutabakatlar gevşedi, yeni iktidar mücadeleleri su yüzüne çıktı*. Epstein belgelerinin yıllar sonra kamuya sunulması, bir yönüyle *elitler arası bir hesaplaşmanın yan ürünü* olarak görülebilir. Fakat her halükârda, bu ifşa süreci **gecikmeli, kontrollü ve seçici** olmuştur – ki bu da mevcut elit statükonun hala ne derece belirleyici olduğunu gösterir.

Epstein vakası bizlere şunu hatırlatmaktadır: **Hukuk devleti ve demokratik yönetim, sürekli bakım ve savunma gerektirir.** Eğer elit ayrıcalıkları ve dokunulmazlık kültürü perçinlenirse, toplumların adalet duygusu zedelenir ve sistemin meşruiyeti erir. Bu durumda ortaya çıkacak boşluk, popülist ya da otoriter söylemlerle doldurulabilir. Bu güveni tesis etmenin yolu, *gerçek manada hesap verebilirlikten ve herkes için eşit uygulanan adaletten* geçer.

Dünya yeni bir adalet çağına değil; **daha sofistike, daha seçici ve daha teknokratik bir iktidar çağına** girmektedir. Epstein dosyaları bu çağın nedeni değil; **habercisidir.**

Epstein dosyaları, elitlerin ahlaki çöküşünü değil; ahlakın artık yönetim için fazla riskli bulunduğunu göstermektedir. Teknokrasi, bu riskin yerine geçirilmeye çalışılan yeni iktidar dilidir.

Epstein vakası sonrası ortaya saçılanlar, bu uyarıyı somutlaştırmıştır. Dünya, seçilmiş bir avuç imtiyazlı için mi yönetilecek, yoksa herkesin hesap sorabildiği bir düzen kurulabilecek mi? Bu soru, önümüzdeki yılların yönetim mücadelelerinin özünü teşkil edecektir.

Kaynakça:

- TIME,
- Guardian,
- Daily Sabah,
- Harvard Kennedy School,
- Ash Center,
- Persuasion,
- Tavistock Enstitüsü,
- Dünya Ekonomik Forumu değerlendirmeleri.

Prof. Dr. Murat KOÇ / Çağ Üniversitesi Bölgesel Güvenlik Çalışmaları Uygulama ve Araştırma Merkezi